

Ty další okamžiky, kdy mi vyschlo v puse a srdce mi spadlo do kalhot... na ty jsem nehodlala myslet víc, než bylo nezbytně nutné.

Ale to bylo v podstatě všechno. Můj táta si o sobě myslel, bůhvíjak není vtipný, když prohlašoval, že dokážu cítit jen dvě věci: lhostejnost a nasrání. Nebyla to pravda, ale táta mě neznal dost dobře na to, aby to věděl.

Jenže jak jsem tu tak stála a přemítala, jestli je to sen, nebo jsem fakt zfetovaná, nebo jestli to je opravdu skutečné – a připouštěla jsem si, že možná je, že to není halucinace –, bodl mě osten strachu. Nechtěla jsem se ptát, jestli je to pravda... protože co když to pravda nebyla? Co když to byl jen nějaký zvrácený žert?

Nesnášela jsem, když jsem se cítila nejistě.

A ještě víc jsem se nesnášela za to, že odpověď, v kterou jsem doufala, je něco, za co bych klidně upsala duši ďáblu.

Ale mamka mi jednou řekla, že lítost je horší než strach. Tehdy jsem to nepochopila, ale teď jsem přesně věděla, co tím myslela.

A právě s touhle myšlenkou v hlavě jsem se přiměla položit tu otázku, na kterou jsem možná ani nechtěla znát odpověď, kdyby to náhodou mělo být něco, co jsem nechtěla slyšet. „Partnerkou na co?“ pronesla jsem pomalinku, abych si byla jistá. Snažila jsem se vymyslet, na co by mě sakra mohl chtít za partnerku v téhle pošahané noční můře, která možná byla skutečná. Na scrabble?

Muž, kterého jsem viděla dospívat, z dálky, která občas nebyla dost velká, obrátil své ledově modré oči v sloup. A jako pokaždé, když to udělal, jsem se já zamračila.

„Na krasobruslení ve sportovních dvojicích,“ pronesl tónem, jako by říkal „na co asi?“ Jako by žadonil o to, abych mu jednu vlepila. „Cos myslela? Na mazurku?“

Jen jsem omráčeně zamrkala.

„Váňo!“ sykla na něj trenérka Leeová a koutkem oka jsem zahlédla, jak se pleskla dlaní do čela.

Ale nebyla jsem si jistá, jestli se mi to nezdálo, protože jsem pohled

upírala jen na toho chytráka na židli před sebou a v duchu jsem si opakovala: *Nedělej to, Jasmine. Buď lepší člověk. Drž jazyk za zuby...*

Pak ale tišší hlásek, který jsem moc dobře znala, zašeptal: *Aspoň zjisti, co po tobě chtějí.* Protože tohle přece nemohlo být jen tak.

„Co je?“ ucedil Ivan, ale nespouštěl ze mě oči. Jediné, co se v jeho dosud takřka bezvýrazné tváři změnilo, byl náznak dětinského úšklebku.

„Přece jsme o tom mluvili,“ zavrtěla hlavou jeho trenérka, a kdybych se k ní otočila, nejspíš bych viděla, že nejsem jediná, kdo se mračí. Jenže já měla plné ruce práce s přesvědčováním sama sebe, že jsem lepší člověk.

Tenhle komentář mě ale z mého soustředění vytrhl, a tak jsem se na ni přece jen obrátila a přimhouřila jsem oči. „O čem jste mluvili?“ zeptala jsem se. Ať odpoví cokoli, zvládnou to. Dobré i zlé. Lidi už mi řekli spoustu nejrůznějších věcí a vždycky jsem to přežila, připomínala jsem si v duchu. A když se mi při vzpomínce na ty věci ani nesevřel žaludek, hned mi bylo líp.

Trenérka se na mě podívala a hned nato střítila nasupeným pohledem po tom idiotovi vedle mě. „Neměl si pouštět pusku na špacír, dokud to s tebou sama neproberu.“

Vymáčkla jsem ze sebe jediné slovo. „Proč?“

Leeová frustrovaně vydechla – podobné povzdechy jsem moc dobře znala – a oči znovu upřela na Ivana. „Protože tě chceme získat do našeho týmu, ne ti hned připomenout, proč by se ti k nám nemělo vůbec chtít.“

Znovu jsem nechápavě zamrkala.

A pak jsem se otočila na toho osla a ušklíbala se. Jeho vlastní úšklebek ještě nezmizel a nevytratil se, ani když viděl, jak se tvářím.

Debile, vyslovila jsem bezhlesně, než jsem se stihla zarazit.

Koule, odsekl taky bezhlesně.

To mi úšklebek z tváře smazalo, stejně jako vždycky.

„Tak dobře,“ frkla Leeová. Znělo to jako neveselé uchechtnutí, zatímco já dál probodávala pohledem toho démona a zlobila se sama na